

Bezinnende start spiritualiteitsbijeenkomst MSC

Vergeven... De kracht van Liefde

Welkom

Voorganger:

Waar mensen samenleven,
lijkt het soms gemakkelijker
om ergens een puin hoop te creëren
dan liefdevol, geduldig te reageren.

Natuurlijk weet je wat 'goed' is,
hoe je een goed mens kunt zijn,
wat de sfeer in huis of in een vereniging gezellig maakt.

Maar soms, tja,
wat gaat er soms om in je hoofd?

Als je boos bent op jezelf,
als je anderen kwetst,
als je precies dat niet wil
wat anderen wél willen...

Waar moet je dan met jezelf naar toe?

De bom barst en je hart tezelfdertijd.

Je slaat met deuren,
je verwijt, kwetst, breekt
en achteraf is de puin hoop
alleen maar groter.

Niet te overzien,
zo lijkt het wel.

Lezer:

“Wat voorbij is,
is voorbij.

Dat kunnen we niet meer veranderen.”

Of toch?

Net die verandering is het
waarvan Jezus ons vraagt
om er flink werk van te maken.

Tijdens de Veertigdagentijd,
de voorbereiding naar Pasen toe,
worden we allen uitgenodigd
even halt te houden.

Even een blik te werpen op ons verleden
om aan een mooiere toekomst te kunnen bouwen.

Even te stoppen met rennen om te kijken naar wat ons drijft :
de zware stenen van het eigen geluk en gelijk,
of het licht van de gedeelde vriendschap en liefde?
Even te bezinnen,
alles eerlijk in overweging nemen,
en durven toetsen aan de droom van God.
Even bewust
opnieuw onze roeping te beluisteren,
en herontdekken waar het in ons leven om te doen is :
“Hé, waar ben ik eigenlijk mee bezig?!...”

Voorganger:

Wij nodigen u uit om van dit bezinnend moment een zinvol gebeuren maken
in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Openingsgebed

**Samen: God, Vader en Moeder,
U bent een geduldige, liefdevolle God.
Het is ons niet altijd gegeven
om te zien, te geloven en te handelen
zoals U van ons vraagt.
Wij vragen U om inspiratie, kracht en geloof
om elke dag opnieuw, met de middelen die we hebben,
een kleine, maar dappere stap te zetten
in de richting van een eerlijke, rechtvaardige wereld.**

Getuigenis

Voorganger: We lezen een getuigenis van Mohamed El Bachiri. Een Marokkaanse Belg, moslim en Molenbekenaar die zijn vrouw, Loubna, verloor bij de aanslagen in Brussel op 22 maart 2016.

Lezer : getuigenis van Mohammed El Bachiri

“Door mijn naam, godsdienst en de trieste reputatie van mijn gemeente beschouwt een deel van de bevolking en de wereld mij als een potentiële terrorist en dat doet pijn. Maar ik ben ook de man van Loubna Lafquiri, de liefde van mijn leven. Ze maakte mij de gelukkigste man ter wereld. Vandaag is mijn verdriet onmetelijk. Ik hou me alleen overeind dankzij en door de liefde. De liefde voor mijn vrouw, mijn kinderen, het leven en de mensheid. Liefde die me deed oproepen tot de jihad tijdens een avond in een Molenbeekse kerk. Jawel, ik heb jongeren opgeroepen tot de jihad, een streven. Maar pas op, niet om het even welke jihad. Ik praatte over een jihad die geen haat kent. Ik praatte over de echtste, nobelste, mooiste strijd voor een moslim.
De jihad die aanzet om naar de ander te gaan, de broeder die anders is, om hem toe te lachen, te begrijpen en empathie te tonen.

De jihad die liefde toont om te bestaan, die een omhelzing zoekt om de vlammen van rancune te doven en zijn waarheid niet opdringt.

Deze jihad van de liefde zou het antwoord moeten zijn op hen die verdeeldheid willen zaaien en geweld en terrorisme propageren. Want de liefde is een universele kracht, en moet de basis van alle communicatie tussen ons, mensen, zijn.

In deze moeilijke tijden roep ik op tot dialoog en uitwisseling. Laten we, in plaats van stil te staan bij de waanzin en de haat kijken naar het genie en de goedheid van de mens. Die zijn en blijven de echte bron van inspiratie en hoop voor hen die de wereld van ons zullen erven: onze kinderen.

Dat er geen botsing van beschavingen is, maar een prachtige ontmoeting.”

Evangelie

Voorganger: We lezen uit het evangelie volgens Johannes (Joh. 8, 1-1)

De Schriftgeleerden en Farizeeën brachten Jezus een vrouw die op overspel was betrapt. Zij plaatsten haar in het midden en zeiden tot Hem:

“Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt, terwijl ze overspel bedreef. Nu heeft Mozes ons in de Wet bevolen zulke vrouwen te stenigen. Maar Gij, wat zegt Gij ervan?”

Dit bedoelden ze als een strikvraag in de hoop Hem ergens van de te kunnen beschuldigen. Jezus echter boog zich voorover en schreef met zijn vinger op de grond. Toen ze bij Hem aanhielden met vragen, richtte Hij zich op en zei tot hen:

“Laat degene onder u die zonder zonden is, het eerst een steen op haar werpen.”

Weer boog Hij zich voorover en schreef op de grond.

Toen zij dit hoorden, dropen zij een voor een af, de oudsten het eerst, totdat Jezus alleen achterbleef met de vrouw, die nog midden in de kring stond.

Nu richtte Jezus zich op en sprak tot haar:

“Vrouw, waar zijn ze? Heeft niemand u veroordeeld?”

Zij antwoordde: “Niemand, Heer.”

Toen zei Jezus tot haar: “Ook Ik veroordeel u niet; ga heen en zondig van nu af niet meer.”

Symbolisch gebaar van ommekeer : licht aansteken.

Voorganger: Wij hoorden twee verhalen over vergeving. Ze kunnen voor ieder van ons een bron van hoop en inspiratie zijn. Om bewust stil te staan bij wie we zijn en waar we mee bezig zijn. Om - te midden van de spiraal van geweld - een keuze te maken voor vergeving. Om een lichtje aan te steken daar waar het duister is.

Wat voorbij is, is voorbij. Dat kunnen we niet meer veranderen. Maar straks..., morgen..., de toekomst... : die ligt voor ons open. Zovele kansen om liefde te tonen !

Daarom willen we ieder van jullie nu uitnodigen om het even stil te maken om de woorden die we hoorden te overdenken, waarna elk van ons een kaarsje mag aansteken... Licht als symbool van Gods Liefde voor de mens, van Leven waarvan wij geloven dat het zoveel sterker is dan de dood, van Licht dat elke duisternis verdrijft. Symbool van vergevende

Liefde die ons vrij maakt.
IEDER STEEKT KAARSJE AAN

Voorganger : Zoals liefdevolle moeders en vaders achter hun kind blijven staan,
zo geeft God ons telkens nieuwe kansen.

Gedragen door Zijn Liefde
kunnen we zelf kiezen voor een nieuw leven.
Een leven vol licht en hoop.
Hoop op vergeving en een warme wereld voor iedereen.

Vanuit die spirit
deelde Jezus ons de woorden van ‘het Onze Vader’.
Die woorden getuigen van liefde voor God en voor elkaar.
Dankbaar om die Liefde, bidden we samen : ONZE VADER

Slotwens

Lezer: Het ga je goed, lieve mens,
jij die niet meedoet met hen
die altijd praten maar nooit luisteren.
Jij die niet meedoet aan spot, kwaadsprekerij, bewapening.
Jij die niet doodt ... ook niet met woorden,
jij die niet breekt, maar heelt.

Jij die in het leven van elke dag Gods vraag herkent in kleine mensen.

Jij bent een zegen voor ieder die jou ontmoet,
een lichtje in de duisternis.
En zo ben je thuis bij God,
die je vraagt om je lichtje niet af te schermen
maar het laat schijnen voor iedereen in je omgeving,

Jij die in het leven van elke dag Gods vraag herkent in kleine mensen.
Het ga je goed, lieve mens!

Voorganger: Laten wij dit bezinnend moment afsluiten door in liefdevolle verbondenheid het
” GEDENK... “ te bidden.

Verdere uitwerking spiritualiteitsbijeenkomst MSC

Vergeven... De kracht van Liefde

1. We hoorden in onze bezinning reeds twee verhalen rond schuld en vergeving. Vanuit het artikel horen we nog twee verhalen, uit het leven gegrepen.

-Welke van deze 4 getuigenissen spreekt je aan? Wat raakt je?

2. Wat denken jullie over volgende uitspraken?

-*“Pas wanneer wie in grote of kleine mate een ander onrecht heeft aangedaan, schuld bekent, pas dan kan die ander toegroeien naar vergeving. Vergeving krijgen regel je niet eventjes met God alleen.”* (cf artikel Maria Middelaars)

-*“Vergeven is een gevangene bevrijden en ontdekken dat jij de gevangene was.”* (cf Lewis Smedes, Amerikaans protestants theoloog)

En vergeef ons onze schulden ...

Wanneer we het Onzevader bidden, lijkt het vanzelf te gaan: we vragen dat God onze schulden vergeeft, en wij van onze kant zullen dan ook de anderen – onze ‘schuldenaren’ vergeven. In de praktijk loopt het vaak anders. Een breuk tussen mensen herstellen vraagt immers tijd. God gunt ons die tijd.

Ze was pas 15 jaar. Op de terugweg naar huis van een schoolfeest werd ze aangereiden door een jonge automobilist die veel te hard reed. Twee dagen leefden haar ouders tussen hoop en vrees. Toen stierf ze. Een uitlopende bloem geknakt. Na een maand ontvingen de ouders een brief van de roekeloze knul. Hij wilde langskomen om vergeving te vragen voor zijn wandaad. De ouders schreven terug, dat ze zijn gebaar op prijs stelden, maar er nog niet aan toe waren. Anderhalf jaar later schreven ze hem, dat hij langs mocht komen. Ze wilden over vergeving praten. Maar hij liet hun weten dat het voor hem niet meer hoefde. Hij was er al overheen. De forse boete had hij bovendien betaald, en hij was ook nog een jaar lang zijn rijbewijs kwijt geweest. Met tranen in hun ogen vertelden de ouders mij hun verhaal. Nog iedere dag misten ze hun dochter. In tegenstelling tot de jonge chauffeur hadden ze levenslang.

BROOD EN VERGEVING

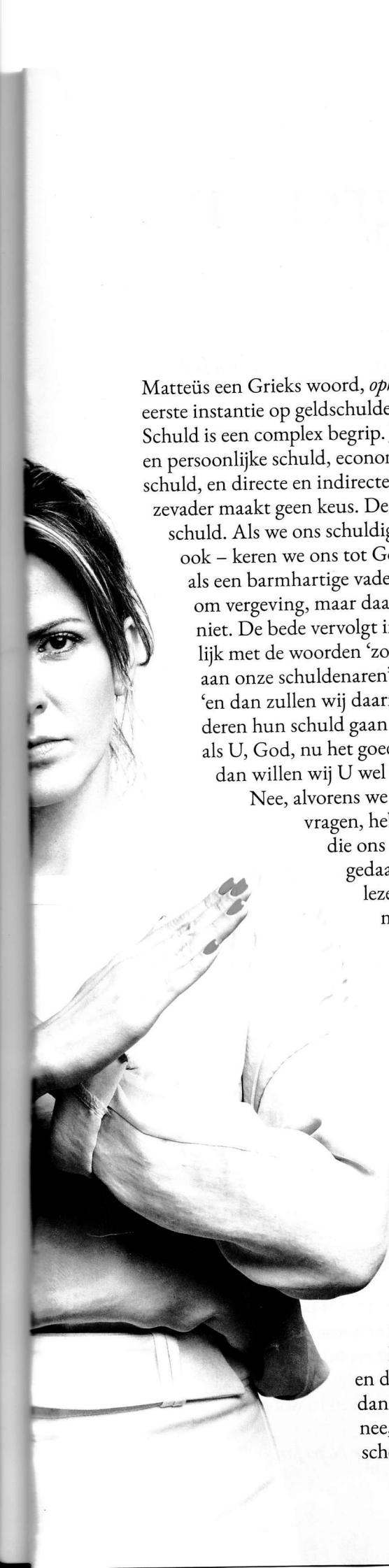
Een andere scène. ‘Ik ben het helemaal niet met je eens!’ voegde ze mij na de viering nogal fel toe. In mijn verkondiging had ik – heel kort – stilgestaan bij de oproep van Jezus om zeventigmaal zevenmaal te vergeven (Mt 18, 22). Ik kende haar geschiedenis. Ze was door haar man ‘afgedankt’ en ingeruild voor een ander. Vroeger noemden we dat kwaadwillige verlaten. En waarom? Ze wist het nog steeds niet. Onuitgesproken liet ze mij weten: moet ik hem vergeven? En dan in die mate? Verwacht Jezus dat van mij? Verwacht jij dat van mij? Kom nou! Maar we bidden toch tot God ‘en vergeef ons onze schulden zoals ook wij vergeven ...’? Reagerden de ouders van het meisje dus te laat? En

begrijpt de verlaten vrouw niets van de Bijbel? Maar wat bidden we eigenlijk? De bede begint met ‘en’. Ze volgt dus onmiddellijk op de vraag naar het dagelijks brood voor het heden. We vragen om brood én om vergeving. Beide zijn belangrijk: zonder brood ga je letterlijk dood en wie onder schuld gebukt gaat, heeft geen leven meer. Je ziet dat letterlijk in veel derde-wereldlanden. De mensen sterven van de honger en de miljardenschuld aan het Westen kan men nooit en te nimmer afbetalen.

ALLE SCHULD?

Waarom gaan ze gebukt onder zoveel schuld? Omdat het rijke Westen hen geen eerlijke prijzen betaalt voor hun grondstoffen en het hun onmogelijk maakt om eindproducten op de wereldmarkt te brengen. Rondlopend door de *barrio's* in Manila en de favela's in Rio de Janeiro voelde ik me ongemakkelijk omdat ik aan den lijve voelde hoe ik deelhad aan de collectieve schuld van het Westen aan de misère aldaar. Maar het Onzevader heeft toch niks met economie te maken? Waarom gebruikt Jezus dan bij

Matteüs een Grieks woord, *opheilèmata*, dat in eerste instantie op geldschulden slaat? Schuld is een complex begrip. Je hebt collectieve en persoonlijke schuld, economische en morele schuld, en directe en indirecte schuld. Het Onzevader maakt geen keus. Deze bede betreft álle schuld. Als we ons schuldig weten – hoe dan ook – keren we ons tot God, die voor ons is als een barmhartige vader. We vragen hem om vergeving, maar daarmee zijn we er niet. De bede vervolgt immers onmiddellijk met de woorden ‘zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren’. Er staat dus niet: ‘en dan zullen wij daarna ook wel aan anderen hun schuld gaan vergeven’. Zo van: als U, God, nu het goede voorbeeld geeft, dan willen wij U wel navolgen!

Nee, alvorens we God om vergeving vragen, hebben we de ander, die ons onrecht heeft aangedaan, al vergeven. We lezen in het evangelie naar Matteüs immers: ‘Want als jullie de mensen hun misstappen vergeven, zal je hemelse Vader ook jullie vergeven. Maar als jullie de mensen niet vergeven zal je hemelse Vader jullie misstappen ook niet vergeven’ (Mt 6, 14-15).

VAN MENS TOT MENS

Hadden die ouders en die vrouw in de kerk dan toch ...? Alweer nee, want aan vergeving schenken gaat het be-

kennen van de schuld vooraf. Pas wanneer wie in grote of kleine mate een ander onrecht heeft aangedaan, schuld bekent, pas dan kan die ander toegroeien naar vergeving. Vergeving krijgen regel je niet eventjes met God alleen. Het is dan ook verrassend dat in het Onzevader geen sprake is van een ritueel of een priesterlijk optreden. Het gaat over onderlinge schuldvergeving. Van mens tot mens.

Maar als de dader nu onbekend is? Of een anonieme grootheid is? Wat te doen als je vader, die incest met je pleegde, al overleden is? Niemand, en God al helemaal niet, vraagt van ons dat we snel en ‘zomaar’ vergeving schenken. Echte vergeving komt diep uit je hart en dat vraagt – soms veel – tijd om zover te komen. God gunt ons ook die tijd.

IN ÉÉN ADEM

Bij vergeving schenken moet je ook geen appels met peren vergelijken. We moeten beseffen dat het bij de koppeling van de vergeving van godswege, die wij aan anderen schenken, gaat om wederzijdse schuld en vergeving binnen eenzelfde situatie. Heel verschillende schuld- en vergevings-situaties moet je niet door elkaar halen. Dat kan heel frustrerend werken.

God vraagt van ons niet het onmogelijke. Wel hoopt Hij dat we voorbij het onderlinge aangedane onrecht in velerlei vorm met elkaar geheeld en wel in vrede leven. Want zonder brood kun je niet leven, en met schuld al helemaal niet. Het wordt ons in één adem aangereikt.

We ontvangen brood om weg te geven en we geven vergeving aan anderen om vergeving van God te ontvangen. Van elkaar en vervolgens van God, want God in de hemel is begaan met ons, mensen op aarde. Met de ouders van het geknakte bloemetje. Met de verlaten vrouw. Ook met de roekeloze chauffeur en de weggelopen echtgenoot. Hemel en aarde horen bij elkaar. Zingt de dichter Jan Wit niet: ‘Wie kan er aarden hier beneden als er geen open hemel is?’

Ko Schuurmans, pastor